

METODY DRAMOWE.

- 1. Artykuł prasowy**
- 2. Kartka z pamiętnika**
- 3. Rzeźba**

ARTYKUŁ PRASOWY

Celem tej metody jest praca z tekstem, która ma zmobilizować uczestników spotkania do przedstawienia wydarzeń opisanych w tekście (tekst biblijny, historyczny itp.) w konwencji artykułu prasowego. Metoda ta pozwala skoncentrować uwagę uczestników na omawianym zagadnieniu.

Materiały: Powielone pierwsze strony gazet z pustymi polami do wypełnienia, tekst źródłowy, długopisy.

Czas: ok. 30 minut

Przebieg:

1. Animator dzieli uczestników na grupy
 2. Następnie wspólnie z grupami odczytuje tekst źródłowy prosząc, by uczestnicy spróbowali zapamiętać jak najwięcej informacji, nawet tych najbardziej szczegółowych.
 3. Animator określa zadanie grup: każdy z nas czasem sięga po prasę codzienną. Jaki artykuł dotyczący naszego tematu/wydarzenia/osoby mógłby ukazać się na pierwszej stronie gazety. Każda z grup jest zespołem redakcyjnym i za zadanie ma przygotować materiał w formie artykułu prasowego.
 4. Po wykonanej pracy animator prosi przedstawiciela każdej grupy o odczytanie wyników pracy i zawieszeni artykułu w widocznym miejscu.
-

KARTKA Z PAMIĘTNIKA

Metoda ta polega na wejściu w role danej postaci i zapisanie niejako w jej imieniu „kartki z pamiętnika”, przedstawiającej wybrane wydarzenie.

Materiały: Kartki A4, pisaki, tekst źródłowy dla każdego uczestnika.

Czas: ok. 20 minut

Przebieg:

1. Jest to praca indywidualna i polega na spojrzeniu na dane wydarzenie oczami bohatera.
 2. Animator rozdaje teksty źródłowe, określa czas pracy.
 3. W podsumowaniu chętne osoby odczytują na forum ogólnym swoje propozycje.
-

RZEŻBA

Istotą tej metody jest wyrażenie przeżyć i postawy w związku z konkretnym wydarzeniem. Środkiem przekazu są: ciało, gest, mimika zastygłe w nieruchomej rzeźbie. Materiałem do tworzenia są sami uczestnicy. Mogą z własnych ciał ustawić wymowną rzeźbę, która może być indywidualna lub grupowa.

Czas: 20-30 minut

Przebieg:

1. Animator zarysowuje sytuację – temat scenki, ustala z uczniami podział ról i przygotowuje przestrzeń do rzeźby.
 2. Uczestnicy tworzą rzeźbę, a obserwujący patrzą bardziej wczuwając się w sytuację, aniżeli przez pryzmat krytyki teatralnej.
 3. Animator prowadzi rozmowę:
 - pyta, jak uczestnicy czuli się podczas tworzenia rzeźby, jakie towarzyszyły im emocje
 - od indywidualnych doświadczeń przechodzi do formułowania konkretnych wniosków, zasad
 - porządkując rozmowę i nadając jej logiczny ciąg przerywa wypowiedziami dotyczącymi sztuki aktorskiej
-